

Автор: Книш Маргарита, студентка 3 курсу факультету Журналістики

«Ми занадто рано подорослішали»: історія 17-річного хлопця з Ізюма

Після деокупації Ізюм поступово повертається до життя. Але для людей, які пережили окупацію, місто вже ніколи не буде таким, як раніше.

Тимофію — 17 років. До повномасштабної війни він жив звичайним підлітковим життям: школа, тренування, друзі та безтурботні будні. Сьогодні ж хлопець згадує обстріли, страх за рідних і повернення до зруйнованого дому.

Ім'я героя змінене не було, однак фото публікувати він не захотів.

— Розкажи трохи про себе. Яким було твоє життя до повномасштабної війни?

— Я жив звичайним життям: ходив до школи, тренувався, проводив час із друзями. Тоді я був просто дитиною й майже ні про що серйозне не замислювався. Усе було спокійно та безтурботно.

— Яким ти пам'ятаєш Ізюм до окупації?

— Це було невелике, але дуже атмосферне місто. Там завжди щось відбувалося: зустрічі, компанії, постійний рух. Ізюм був чимось між містом і селом — зі своїм особливим вайбом і людьми, яких усі знали.

— Як ти дізнався про початок повномасштабного вторгнення?

— Уночі я довго розмовляв із мамою, тому заснув поруч із нею. Зранку прокинувся й подумав, що треба збиратися до школи — у нас навіть мала бути контрольна з фізики. Але мама сиділа й нервово гортала новини. Я запитав, що сталося, а вона відповіла: «Сама не знаю, схоже, війна». Я одразу побіг будити дідуся. Пам'ятаю, як сказав йому: «Війна почалася, вставай». Саме так для мене почався той день.

— Що найбільше змінилося у твоєму житті в перші дні війни?

— У нас усе почалося не одразу. Люди біля кордону відчули це моментально, а в Ізюмі справжній жах почався трохи пізніше. Спочатку було просто страшно й незрозуміло, але ще без усвідомлення масштабу того, що відбувається.

— Якими були твої емоції під час окупації?

— Найбільше я думав про те, як виїхати всією родиною та просто вижити. Було страшно, але водночас ти розумієш, що від тебе мало що залежить. З часом людина ніби звикає до цього стану.

— **Чи був момент, який особливо запам'ятався?**

— Найсильніше запам'ятався перший серйозний обстріл. Тоді всю ніч били «Градами», у місті зникло світло. Це було на початку березня. Саме тоді я вперше по-справжньому відчув, що таке війна.

— **Наскільки складним було рішення виїхати?**

— Саме рішення — ні, бо тоді всі думали, що це ненадовго. Але мені було дуже важко через те, що в Ізюмі залишилися дідусь і вітчим. Не було зв'язку, не було світла, я не знав, що з ними. Було відчуття, ніби я їх покинув.

— **Що допомагало триматися морально?**

— Я просто розумів, що маю триматися заради мами й близьких. У такі моменти немає часу на паніку — треба підтримувати інших.

— **Як війна змінила тебе?**

— Думаю, я став більш обережним і недовірливим до людей. А ще — почав більше цінувати прості речі й моменти життя. Мені здається, що моєму поколінню довелося занадто рано подорослішати й зрозуміти речі, які ми взагалі не мали б переживати.

— **Яким було повернення до Ізюма після деокупації?**

— Це було дуже важко. У місті ще залишалося багато блокпостів, були проблеми зі світлом і водою. Наш будинок був майже зруйнований: без вікон, без даху, зі зруйнованою стелею. Усередині все було перевернуте. Мама навіть не хотіла залишати мене там, але я сам вирішив повернутися.

— **Що ти відчув, коли знову побачив місто?**

— Було дуже дивне відчуття. Усе виглядало так, ніби там стався апокаліпсис. Місто стало сірим, порожнім, ніби неживим. Мені це нагадувало Прип'ять. А ще страшно від того, що я вже майже не пам'ятаю Ізюм таким, яким він був до війни.

— **Чи є в Ізюмі місце, яке має для тебе особливе значення?**

— Так. Мій будинок, старий спортивний зал, міський палац культури та школа, якої вже немає. Ці місця повертають мене у безтурботний час. Але водночас я розумію, що треба жити далі — сьогоднішнім і майбутнім.

— **Про що ти мрієш зараз?**

— Після всього пережитого починаєш мріяти про дуже прості речі: мир, спокій і щоб рідні були поруч. Просто хочеться жити без страху й бути впевненим у завтрашньому дні.

— **Що б ти хотів сказати людям, які ніколи не переживали окупацію?**

— Цінують мир і тишу. Зараз це справді велика удача. І я щиро бажаю, щоб ніхто й ніколи не проходив через таке.